

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

23

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

MONSIEUR VINCENT ONTVLUCHT TUNIS...

(Zie blz 17.)

REDING

Kinderen reiken elkaar de hand

NIET lang geleden stonden er onder de blauwe hemel van Rome drie duizend jongens tussen zes en dertien jaar. Uit vier en veertig verschillende landen waren ze gekomen om voor de Paus te zingen. Men zag er donkerharige Portugezen, stevige Zwitsers, die al dadelijk de gebruinde Canadezen voor een wedloop uitnodigden, blonde streuvelkoppen uit de Lage Landen en Ieren met haren als glanzend rood koper. Er waren vriendelijke Amerikanen, sierlijke Parijzenaars en een groep zwijgende, ernstige Spanjaards die hun zwierige galamantels droegen met de waardigheid van een « Grande ». Al de jongens liepen en stoeiden met elkaar en begrepen ze mekaar niet met woorden alleen, brachten ze er handen en voeten bij te pas.

Een Italiaans journalist stond naar al die jonge, opgeruimde gezichten te kijken en hoorde plotseling naast zich een kleine Zwitser zeggen :

— 'k Vraag me af wat die negers hier komen doen?

Toen merkte de journalist de hoogopgeschoten negerjongens die onwennig en bedeesd ronddrentelden De Italiaan wou dadelijk naar hen toe gaan, doch toen begonnen er twee keurige Denen een praatje met de zwarte kroezelkoppen.

Drie dagen later had diezelfde journalist de gelegenheid de jongens te bezoeken in het huis waar ze logeerden. Hij kon niet nalaten dadelijk de kleine Zwitser te zoeken en hem op de man af te vragen :

— En wat denk je nu over de negers?

— 't Spijt me vreselijk dat ik gedacht heb dat ze niet bij ons passen. Het zijn werkelijk knappe jongens en wat meer is, ze hebben de voetbalmatch tegen ons gewonnen en sportief, hoor! We kunnen nu best met elkaar opschieten en we hebben besloten later samen een groot koor en orkest te vormen. We zullen héél de wereld rondtrekken en de muziek van alle volkeren en alle landen uitvoeren!

Tot daar onze kleine Zwitser.

Zouden we geen voorbeeld aan hem nemen? *Kuifje*

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

De Schat van de Geuzen.

...ligt begraven in het kasteel van Beersel! Maar kom, ik vertel jullie de hele geschiedenis: Te dien tijde plunderden de Spanjaarden onze rijke gewesten, maar ook Tijl Uilenspiegel trok door het land, de Geuzen hadden hun koppen bij mekaar gestoken en lang zou het niet meer duren! Op 12 April 1572 geeft Godfried, Heer van Beersel, zijn dochter Godelieve ten huwelijk aan Robrecht, de Hertog van Gaasbeek. Het volk is hierover ten zeerste onstemd, want Robrecht is een trouwe vazal van de Spaanse overheersers. Godfried van Beersel zet de redenen van dit huwelijk uiteen: Robrecht weet dat de Geuzen hun schat (die moet dienen om Willem van Oranje te helpen in z'n strijd tegen Spanje) in het kasteel van Beersel verborgen hebben. Godelieve is de prijs voor het stilzwijgen van Robrecht...

Een Geus weet door te dringen tot bij Godelieve en vraagt haar de heer van Gaasbeek af te wijzen, want de Geuzen weten zichzelf en ook hun schat te verdedigen!

De rest van dit boeiend toneelstuk dat opgevoerd wordt in het slot van Beersel verklap ik niet. Ga zelf kijken op een Donderdag- Zaterdag- of Zondagnamiddag. De tekst is in 't Frans, wat voor ons wel jammer is. De geschiedenis zelf, evenals het stemmige decor en de atmosfeer zullen jullie bevallen.

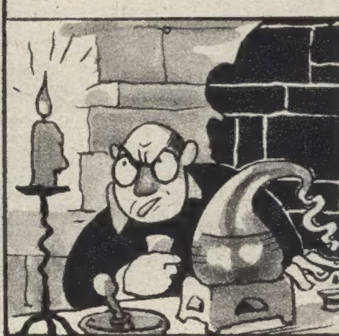
De Kuifjesvrienden krijgen vermindering op de gewone tarieven. Zij betalen 80, 60, 40 of 20 frs. in plaats van 100, 80, 60 en 40 frs. De leden van de Kuifjesclub betalen, mits het tonen van hun lidkaart, slechts 50, 30, 20 en 15 frs.

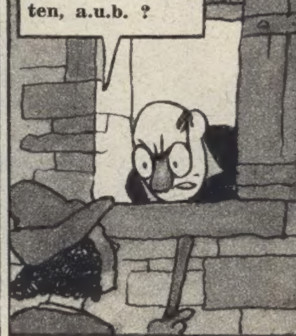
Knip de bon die verschijnt in de nummers van deze maand uit, hij geeft recht op de hierboven vermelde prijsvermindering.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

(Wordt voortgezet.)

KUIFJESBON • BEERSEL •

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan en Koen hebben de burcht van Kessel helpen versterken tegen 'n aanval van de vrijbuiters van 't Heksenbos. De bandieten zijn talrijk en degelijk bewapend, doch tegen de kracht van Jan is niemand bestand...

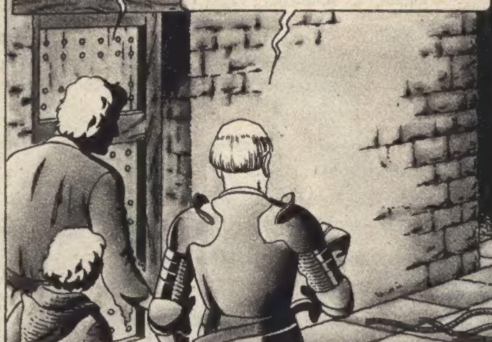

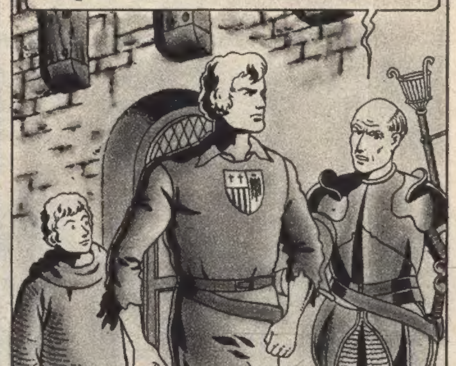

(Wordt voortgezet.)

Zet nog een kopje koffie!

DE SLAPELOZE GEITEN

Er was eens een klein herderinnetje dat vreselijk veel last had met haar kudde geiten. Waar al de andere kudden bij zonsondergang op stal gingen, bleven de hare buiten stoeien en spelen tot in de vroege morgen en was ze verplicht zo lang een oog in 't zeil te houden. Ten einde raad wendde ze zich tot de monniken van een klooster in de buurt. De prior vond het hoogst eigenaardig dat geiten aan slapeloosheid konden lijden en kwam de kudde eens van nabij bekijken. Hij merkte dat de geiten knabbelden aan onbekende fruitbomen die de weide omzoomden, trok enkele van die vruchten af en nam ze mee naar huis. Hij kookte het fruit in water, dronk er van en... stelde vast dat ook hij geen lust meer had om te slapen ! De goede prior wist nu wat hij z'n monniken moest geven om wakker te blijven tijdens de metten.

Ik weet niet of deze historie waar is. Volgens de kronieken brachten de Arabieren de koffie in onze gewesten. Gemal-Eddin reisde in het jaar 1420 door Perzië en zag dat de onderdanen van de Shah een geurig vocht met fijne smaak dronken. Hij nam de koffiebonen mee naar zijn land en schonk verwanten en vrienden een kopje. Weldra was het koffiedrinken over heel het land gekend. Egypte en Constantinopel werden door de koffie veroverd en vandaaruit zette ze haar tocht, een eeuw later, voort naar het Westen.

LODEWIJK XIV VERKOOS EEN GLAS WIJN

Soliman Aga was tijdens de regering van Lodewijk XIV, ambassadeur van het Ottomaanse rijk in Frankrijk. Misschien

ware zijn naam lang vergeten, indien hij niet het schitterend initiatief had genomen de Fransen in te wijden in al de geheimen van het koffie-zetten. De Zonnekoning mocht er eerst van proeven. Hij verwachtte zich aan iets buitengewoons, maar trok een lelijk gezicht na de eerste slok. « Hm, zei hij, misschien wel lekker, maar ik verkies toch een glas goeie wijn ! » Voor de koffie was dit een heel slecht begin, maar Soliman Aga was een talentvol propagandist en het duurde niet lang of heel Parijs dronk de koffie met enthoesiasme !

VOLTAIRE WAS DE RECORDHOUDER

De koffie had vaste voet in het Westen en men noemde deze drank « het goddelijk vocht », « hemelse likeur », enz. Omdat de koffie opwekkend is en de hersenen sneller doet werken, noemde men haar ook « de intellectuele drank » !

Al de grote geesten uit de vorige eeuw waren er verlekkerd op, ondermeer : Diderot, keizer Frederik II, Fontenelle, Mirabeau, Jozef II en Robespierre. Naar het schijnt dronk Voltaire twee en zeventig tassen per dag ! Toen Napoleon op het eiland St. Helena verbannen was, verklaarde hij aan z'n dokter : « De koffie doet me herleven, maar veroorzaakt ook een stekende pijn, (Napoleon was toen reeds ziek) maar ik heb liever pijn dan helemaal niets te voelen ! »

Honoré de Balzac, de grote romanschrijver, werkte veelal 's nachts. Hij sloot zich op in z'n kamer met een grote pot koffie !

DE EERSTE KOFFIEHUIZEN

In het Oosten is het de gewoonte de koffie met vrienden en kennissen in het publiek, in de « café's » te genieten. De Perzen hurken op kussens en tapijten in weelderige salons en slurpen moka terwijl een derwisch een sermoen houdt, een poeet zijn gedichten voordraagt, iemand van de aanwezigen een oude legende vertelt, of zijn eigen verbeelding vrije loop laat. Languit op mollige sofa's worden er ook ernstige problemen aangesneden, of vangt men een uiltje...

Zo'n salons zouden in Europa ook wel bijval vinden. De Armeen Gregoire d'Alep en de Siciliaan Procope openden in Parijs de éérste café's. Ze hadden zo'n zukses, dat men zich afvroeg hoe de hoofdstad het zolang had kunnen stellen zonder deze instellingen ! Procope telde onder zijn kliënteel de meest invloedrijke, rijkste en spiritueelste mannen van het land. Het werd een mode op café te gaan. Vooral de schrijvers vonden het een prachtige instelling. « Niets zo gezellig als zo'n koffiehuis, zeiden ze, men kan er uitrusten, de laatste politieke en litteraire nieuwsjes lezen of horen, men kan er kouten of luisteren naar het vaak zonderlinge gesprek van z'n buren, in de Winter krijg je er de verwarming gratis en in de Zomer is 't er koel. Bovendien mag men in een café vrij z'n mening zeggen, zonder vrees de heer des huizes te kwetsen ! » Minder dan een eeuw na het éérste café van Procope waren er in Parijs negen honderd dergelijke instellingen ! Wie graag weet hoeveel er thans zijn, zou over veel tijd moeten beschikken om ze te tellen !

WAT IS NU EIGENLIJK KOFFIE ?

Overal ter wereld drinkt men thans koffie en jullie hebben de bonen al heel zeker eens gemalen. De koffieplant is niet hoger dan zeven tot acht meter en heeft een grijsgroene schors. De vruchten van deze boom gelijken op kersen, met dit verschil dat ze niet rood — doch eerder bruinachtig zijn. Deze vrucht bevat twee met de platte kant tegen elkaar liggende bonen. Het zijn deze bonen die gedroogd en gebrand worden om de gegeerde drank te zetten.

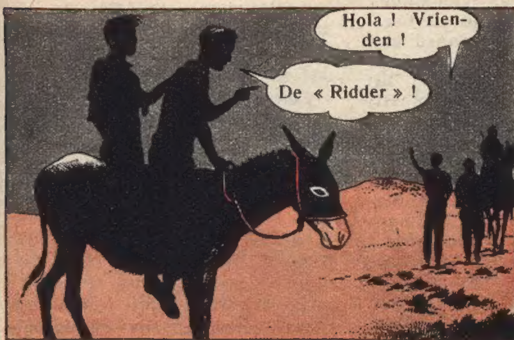
Men denkt dat de koffieplant afkomstig is van de oevers van de Rode Zee. Het is van Moka, een Arabische haven aan de Rode Zee, dat wij ook thans nog de fijnste koffie krijgen. Maar ook andere landen hebben hebben uitgestrekte koffieplantages, bv. : Brazilië, het eiland Martinique, Haïti, Cuba, Java en Sumatra, Ceylon en Kongo (waar de koffiecultuur echter veel jonger is).

In 1960 plantten de Hollanders de eerste koffie op Java, Batavia en Suriname. De geschiedenis van de koffiecultuur in Zuid-Amerika is heel eigenaardig. In 1714 gaf Lodewijk XIV opdracht aan kapitein Desclieux jonge koffieplanten naar Martinique te nemen. De overtocht was heel lang en twee van de drie planten stierven. De laatste plant hield de kapitein, dank zij voortdurende zorgen in leven. Hij deelde zelfs zijn eigen waterrantsoen met de plant en het is van die éne koffieplant, dat het grootste deel van de plantages in Amerika voortkomen !

De GIEREN der ZEE

Ongerust over Jan, een Ridder van het Geluk, die alleen in de woestijn achterbleef en nagezet werd door een vliegende schotel, gaan Mark en Denis op zoek. Hun Arabische gids verlaat hen plotseling...

Op het ogenblik dat de twee jongens de teugel wenden, wordt er geroepen...

Denis en Mark staren hun vriend met grote ogen aan. De piloot, die ze voor zich zien staan, gelijkt absoluut niet op een Marsbewoner, zoals zij zich die voorstelden !

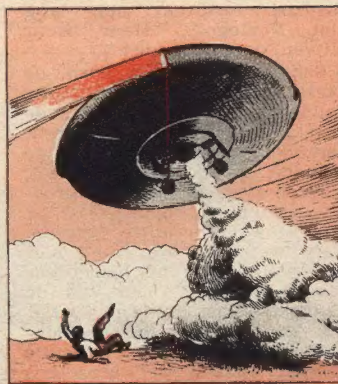
Jan vertelt zijn vrienden de hele fantastische geschiedenis...

De vliegende schotel landde enkele meter van mij, precies als een helicopter. Enkele minuten later was ik meester van de situatie...

Ik bond mijn gevangene en toen beging ik de onvoorzichtigheid in de schotel te stappen...

Ik kan niet uitleggen waarom, maar ik werd er uit geworpen en het geheimzinnige toestel vatte vuur en stortte neer als een hoopje asse...

Toen gingen we beiden op weg, m'n gevangene en ik. Uren en uren marsjeerden we. De nacht viel en we bleven hier in het zand liggen tot op het ogenblik dat we jullie hoorden.

Jan schijnt erg verrast, maar zegt niets...

Intussen in het centraal politiebureau van Kaïro.

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, de blinde passagier, brengt het er levend af. Hij zoekt Sophie en Yves. Met een jeep, achtergelaten door een verongelukte blanke jager, hoopt hij beiden te kunnen redden. Geholpen door de Zonen van de Leeuw gaat Dzidziri naar het Heilig Eiland, waar de Bama-Fantous Sophie en Yves gevangen houden...

TEN AANVAL !

De jeep schokte, rolde en draaide en het gelaat van Nomogo-Kooso was asgrauw, wat bij hem bleekheid betekende. Hij kon slechts met moeite slikken en zijn adamsappel, puntig als een oude noot, ging vlug op en neer in zijn uitgemergelde hals. Hij prevelde gebeden en smeekte de bescherming der goden af :

— O Kulumkulu, god van de fetichen, jaag die nijlpaarden weg... Zeg me of ik in het water moet springen... maar het wemelt van vreselijke krokodillen; zij wezen vervloekt tot in de twintigste generatie !

— Is 't nu gedaan, vadertje ? gromde Dzidziri, die zich uitsloofde aan stuurrad en gaspedaal.

Zo goed en zo kwaad het ging stuurde hij in de juiste richting en liet de motor op volle toeren draaien, omdat hij hoopte dat de schroef de nijlpaarden zou afschrikken.

De tovenaar bekeek hem van terzijde en fluisterde :

— Je bent moedig, Leeuwtje met de Vlammende Haren.

— Ik doe wat ik kan, zwartkop, antwoordde de jongen.

— Zijn ze in 't land der Blanken allemaal zoals jij ?

— Ten minste zo ! bromde Dzi en zwenkte bruusk opzij om de snuit van een nijlpaard te ontwijken. De vierpoter wou zich toen waarschijnlijk doorgang onder de jeep verschaffen, want de auto schommelde zo gevaarlijk dat het water binnendrong. Vlug richtte ze zich weer op en een lange bloedstreep werd zichtbaar; het nijlpaard was zeker door de schroef geraakt.

Aldus geschokt en gewiegd bereikten ze eindelijk de overzijde. Ze slaakten een diepe zucht van verlichting; niet zonder reden trouwens !

— Oef ! We hebben het warm gehad, niet waar oude Nomogo ? Je vindt het toch niet erg, dat ik je naam een beetje afkort, hé ?

Vrolijk schudde de tovenaar het hoofd en begon daarop te dansen om zijn tevredenheid lucht te geven.

— Hé ja, een beetje swing, moedigde Dzidziri hem aan, niet zo kwaad als je blij bent... Je dacht dat we zouden eindigen in de maag van een nijlpaard, niet ? Wel, daarvan heb ik niets geloofd ! De ster van Dzidziri verbleekt nog lang niet, Nomogo !... Maar, waar blijven onze vrienden ?

Een na een verschenen de overigen. Van op de helling hadden ze de overtocht van de jeep gadegeslagen. Hun schrik veranderde thans in uitbundige vreugde, ze lachten luidkeels, klapten in de handen en sprongen wild in de ronde.

— Stop ! Zijn jullie vergeten waar we zijn ? We staan hier op het Heilig Eiland, het grondgebied van de Zonen van de Krokodil ! Zegt jullie dat iets ? Hou dan maar op met die bokkesprongen en mond toe ! Jullie zouden anders wel eens een paar kalmerende pijlen kunnen in 't lijf krijgen ! beval Dzidziri.

De negers zwegen, maar hun grote ogen, waarvan het wit schitterde, rolden van puur plezier in hun ebbenhouten gezichten.

— Laobé, toon ons de weg ?

— Daar, zei de kleine kroeskop, en hij toonde een opening in het dichte struikgewas.

— Goed... prachtig !

Dzidziri voelde zich op dit ogenblik de generaal die naar Austerlitz trekt. Zijn hoofd wemelde van plannen. Hij dacht aan alle beelden welke hij in dikke boeken over veldslagen ooit gezien had en in verbeelding zag hij ook het paard van Troja staan. Was zijn jeep geen gelijkaardige list ? Maar, hij mocht niet langer dromen. Hij moest alle eventualiteiten voorzien. Met een waardigheid, die hem in z'n binnenste veel pret bezorgde, begon hij de Zonen van de Leeuw te tellen. Er waren er een honderdtal. Hij nam de omgeving aandachtig op : het moeras vergeven van krokodillen en nijlpaarden, de lianenbrug en de hoogstammige bomen langwaar ze zich naar het dorp zouden begeven. Hij sprak halfluid om zijn gedachten als 't ware gestalte te geven...

— We mogen de terugtocht niet laten afsnijden. Misschien moeten we hals over kop de benen nemen en... met de jeep komen we er steeds. Maar de anderen ?

Deze anderen dat waren de dappere Zonen van de Leeuw, die enkele dagen tevoren nog niets gevoeld hadden voor deze onderneming.

— Nomogo, riep hij, kies er de slimste en de kalmste uit.

De tovenaar wees drie mannen aan :

— Otito-Kalampo, Kulumba-Ratii, Touyoumpa-Bi.

Het waren de kleinsten, de minst gespierden, doch op hun gezichten las men sluwheid, een bijna aapachtige sluwheid, zodat Dzidziri onwillekeurig aan Moehoe dacht. Waar zou Moehoe zijn wiens huis hij gedurende enkele dagen gedeeld had...

Het monster werd gevolgd door een groep Leeuwenzonen...

Dzidziri legde de drie Zonen van de Leeuw uit dat zij de brug terug moesten laten zakken, ze bewaken en het zo moesten regelen dat men haar ieder ogenblik en zonder tijdverlies zou kunnen gebruiken.

— Begrepen ? vroeg Dzidziri.

Nomogo voegde er enkele krachttermen aan toe en de drie uitverkorenen gaven door heftig kopschudden te verstaan dat ze het gesnapt hadden.

Een van hen hees zich in een acajouboom, terwijl een andere zich in het struikgewas terugtrok en de derde zich in een kuil verborg.

— Heel goed, zei Dzi.

Hierop bracht Dzi zijn jeep weer in orde. De kop van het monster, die tijdens de overtocht scheef gezakt was, werd recht gezet en de schubbige staart opnieuw aangehecht.

— Vooruit ! Laobé, jij toont de weg en Nomogo komt naast me zitten. Al de anderen volgen op korte afstand. Verboden te roepen en... val niet aan vooraleer ik het sein geef !

Langzaam trok de karavaan door het woud. Dzi reed heel zacht, zodat de motor niet gehoord kon worden.

Het was een fantastisch schouwspel ! In het eerste morgengrauwen, in de schaduw van het oerwoud kwam dit apocalyptisch monster aangeschoven, gevolgd door zwijgende, zwarte krijgers... Moesten de Zonen van de Krokodil, bij toeval, op deze stoet gestuit zijn, zouden ze zeker vol angst op de vlucht geslagen zijn.

Het wegeltje kronkelde en ieder ogenblik moesten ze een reusachtige boomstam ontwijken. De wind was opgestoken en zoefde doorheen de ruisende bamboes. Het gerucht van de naderende aanvallers werd hierdoor gedempt. Het Leeuwtje met de Vlammende Haren klemde de tanden op elkaar. Eindelijk was het zozeer gewenste ogenblik aangebroken. Eindelijk zou hij zijn eed gestand doen en Sophie en Yves verlossen.

— Ha, indien mijn kameraden van het Mouffetardkwartier me nu konden zien, dacht hij. En oom Sopranaud en tante Gabrielle ! Ha, m'n beste Dzi, dat kan hier puik worden !

Nu zag men sporen op de weg die, op die plaats, kennelijk veel gebruikt werd. Kort daarop stonden ze voor de lianenversperring. Nomogo murmelde iets en lei zijn knobbelige hand op Dzidziri's arm als wou hij hem tegenhouden. Maar zonder een moment aarzeling rolde de jeep over de versperring heen en reed verder in het verboden gebied.

(Wordt voortgezet.)

Volgende week :

STRIJD MET DE BAMA-FANTOUS !

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Tijdens een gemaskerd bal willen Montbidon en zijn handlangers de keizer vermoorden. Hassan en Kaddoer kunnen de boosdoeners echter tijdig ontmaskeren. Hassan vertelt hoe.

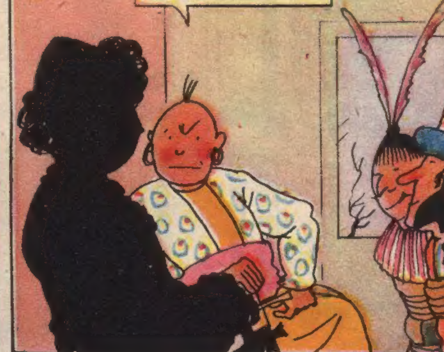

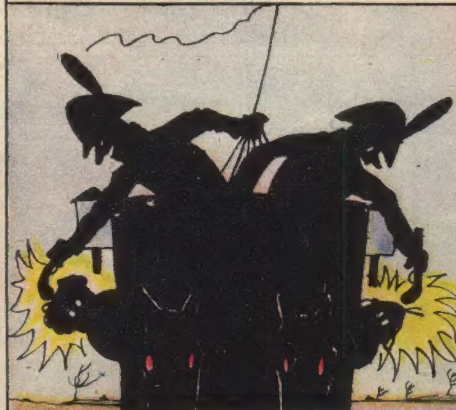

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

WRAAK IS ZOET

HERGÉ

Hallo, de Bons!

BRIEVENBUS

Roger Polleunis. — Je vraagt me een auto? Lees de lijst eens aandachtig en je zult inzien dat je je vergist hebt.

Onbekende uit Viane. — Ik wacht op je adres om je het gevraagde geschenk te sturen.

Onbekende, Balen/Nethe. — Je 50 punten voor de 5e reeks goed ontvangen. Wanneer krijg ik je volledig adres?

★

PAS OP!

In onze premielijst, gepubliceerd in *Kuifje*, nr 16, sloop een zetfout. Daar stond nl.: Afdrukplaatjes B : 20 punten. Het moet echter zijn : *50 punten!*

★

- Sommige correspondenten vergeten hun adres, anderen schrijven het totaal onleesbaar. Het resultaat is, dat zij langer op hun geschenken moeten wachten! *SCHRIJF DUS DUIDELIJK!*
- Wij herinneren er aan, dat alle KUIFJE'S BONS, waarop de waarde aangeduid is, geldig zijn en ons samen mogen opgezonden worden, van welke producten de bons ook afkomstig zijn.
- Het éérste nummer van een *SPECIAAL ABONNEMENT* wordt gezonden een week na de ontvangst van de bons.
- Vergeet niet dat de chromo's en de albums van «DE DRIE MUSKETIERS» op dezelfde wijze kunnen bekomen worden als die van «Reinaert de Vos».

★

GESCHENKENLIJST

1.	Vijf reeksen van 40 vignetten «Reinaert de Vos», per serie (1)	50 punten.
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje «A», 15 figuren (2) ...	50 »
3.	Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje «B», 22 figuren	60 »
4.	Twee reeksen van vijf kleurprentkaarten, getekend door Hergé, per reeks	70 »
5.	Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80 »
6.	Mooie KUIFJE'S wimpel voor fiets, autoped of auto, in drie kleuren	100 »
7.	Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200 »
8.	KUIFJE'S puzzle in hout, getekend door Hergé	350 »
9.	Speciaal abonnement op «KUIFJE» (tien nummers	450 »
10.	KUIFJE'S puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé	500 »
11.	Luxe-album «Reinaert de Vos» te illustreren met de vignetten	600 »

(1) De eerste reeks bevat de vignetten van 1 tot 40, de tweede reeks van 41 tot 80, enz. Duidelijk vermelden welke reeks je wenst.

(2) Verkrijgbaar : *De Schat van Scharlaken Rackam, Kuifje in Amerika, De Zwarte Rotsen, De Krab met de Gulden Scharen.* Vermelden : boekje «A», boekje «B» en de titel.

In afwachting dat de KUIFJE'S BONS op al de verpakkingen van TOSELLI gedrukt zijn, heeft ieder TOSELLI-vignet, van het bijgaand model, de waarde van 1/2 punt.

★

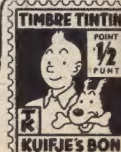
OPGELET!

Alléén de blauwe Toselli-vignetten zijn geldig en dus niet de rode of de groene!

★

MEN ZEGGE HET VOORT!

Weldra staan er op de geschenkenlijst de prachtige CHROMO'S van KUIFJE, in de collectie «ZIEN EN WETEN», met KUIFJE en BOBBIE en wetenswaardigheden over auto's, vliegtuigen, de marine, de spoorwegen, nationale klederdrachten, enz.

'k Heb een hoedje gekocht

WANNEER Mama of grote zus een hoedje gekocht heeft, wordt heel de familie op de been gebracht om naar dat wonder te komen kijken. De meisjes uiten hun onverholen bewondering, de broers van een jaar of vijftien bezien het met superieure minachting en de ouderen zeggen : « O, is dat nu de nieuwe mode ? Hm... fijn ! Heb ik me dunkt als een gezien in de stad voor een paar dagen !

Zij vermoeden niet dat ze Mama of zus hiermee diep beledigen want zo'n hoedje als dàt hoedje zijn er geen twee ! De heer des huizes is er gewoon aan geraakt de mode onophoudelijk te zien veranderen en vindt het « nogal duur » !

De mode is een vreemd iets ! Wij glimlachen om de klederen en hoeden van grootmoeder en bet-over-grootmoeder en wat zullen wij of onze kinderen doen wanneer wij of zij over twintig jaar een foto bekijken van onze hedendaagse kleren en hoeden ?

De hoed diende aanvankelijk om het hoofd te beschermen tegen de koude of de hitte en was in de ware zin van het woord een « behoeder ». De Egyptische en Assyrische heersers droegen een hoed, want hij was het teken van koninklijke waardigheid en macht. De Griekse krijgers droegen een helm (een soort viltkap met smalle randen) en de Phrygische muts was bij de Romeinen het zinnebeeld van de vrijheid (tijdens de Franse revolutie zagen we deze muts weer opduiken) en uit die helm en die muts ontwikkelde zich de hoed.

Tot in de XIIIe eeuw liep men over 't algemeen blootshoofds, alleen de geestelijke en wereldlijke gezagdragers hadden een hoed. Toen werd, vooral bij de hogere standen, de hoed een deel van de klederdracht. De mannen droegen eenvoudige hoeden, die veel op de Griekse helmen geleken, en de vrouwen beretten. Maar, op een schone morgen is er een elegante dame opgestaan met het idee : « De hoed is geen hoofddeksel maar een speelgoed waarop men alle fantasieën, luimen en grillen kan botvieren... »

In de XIVe eeuw zien we dan reeds verbluffende modellen. De geestelijkheid gaat er tegen te keer, maar tegen Vrouw Mode is niemand opgewassen ! Nu eens zijn de dameshoeden zó breed, dat de draagsters zijdelings een deur moeten binnengaan en even later zó hoog, met neerhangende kanten sluiers voorzien, dat de dames zich te groot voelen en door de knieën zakken als ze uit wandelen gaan.

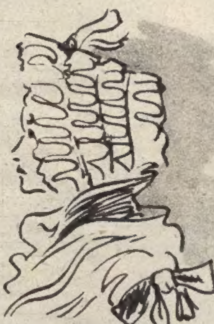

De heren van de Schepping, het dient gezegd, droegen over 't algemeen eenvoudige hoeden, maar kozen liefst het tegenovergestelde type van de vrouw. Droegen de dames hoge hoeden, gaven zij de voorkeur aan kleine, platte. Koos « zij » een minuscuul hoedje, pakte « hij » uit met breedgerande, zwaar bepluimde en feestelijk opgedirkte hoofddeksels. Op het einde van de XVe eeuw zien we de tulbandachtige hoeden en in de XVe eeuw de bevallige kapjes die het achterhoofd nauw omsloten en versierd waren met fronsjes, kant, bloemen en zijdelings neerhangende linten.

Omstreeks 1530 kregen de heren zin in een hoge hoed, een voorloper van de stijve, hoge hoed waarmee men thans alleen nog een Engelsman ziet lopen. Naar het einde van de eeuw werden ze nog hoger en bezaaid met kostbare edelstenen en kant. Bij de dames was het kleine, frivole hoedje favoriet, maar denk niet dat ze er minder kostelijk om waren !

Hendrik IV, koning van Frankrijk (1553-1610), vond dat het al te bar werd. Hij riep Sully, z'n minister, en dicteerde volgend wijs besluit : « Wij verbieden alle onderdanen goud, edelstenen, diamanten en Italiaanse kant te gebruiken voor het vervaardigen van hoeden en klederen. Zij die van lichte zeden zijn, moeten onze wetten niet gehoorzamen, wij gunnen hen deze eer niet. » Het resultaat was verbluffend ! Op slag verdwenen kanten, diamanten en edelstenen.

De XVIIe eeuw is de eeuw van de zwierige, brede herenhoed, die met elegant gebaar op de lange, krullende pruik wordt gezet. De dameshoedjes zie je haast niet zo klein zijn ze, maar zeer bevallig tezelfdertijd. Dan duikt de « Fontange » op die in 't begin heel sierlijk is. Het is een kroon van kant die achter op het hoofd wordt geplaatst en met neerhangende, doorschijnde sluiertjes is versierd. De eenvoud gaat echter spoedig vervelen en na enkele jaren groeit die hoedje uit tot zo iets als een orgelpijp die hoog en stijf boven op de kop troont en de draagster iedere beweging belet.

De pruiken worden kleiner, de heren verkiezen de steek of ronde hoed, dit in de XVIIIe eeuw, de dames wiegen in krinolines en heel kleine hoedjes (kwestie van contrast) op het wit bepoederd haar. Vijftig jaar later wordt het haar hoog op het hoofd vastgehouden met een netwerk van draden, valse vlechten en lokken en daarboven de hoed. En wat voor een hoed !

Een fregat met bolle zeilen, een hele boomgaard, een complete boerenhofstede, een enorme rozentuin met kanarievogels, enz., enz. In één woord, hoe gekker de hoed des te groter de geestdrift van de toenmalige dameswereld ! Het is om die tijd dat het Engels spreekwoord moet ontstaan zijn : « As mad as a hatter » en het Franse « Fou comme un chapelier » of zo gek als een hoedenmaker.

Lang duurde de periode gelukkig niet, de hoed werd weer eenvoudiger en daardoor bevalliger. Nu ben ik reeds zo ver dat jullie in het familiealbum kunnen bladeren om de volgende metamorphosen van onze hoedjes zelf op te sporen. Jullie zullen merken dat, hoe anders ook, ook op onze dagen telkens aangeknoopt wordt bij een model uit het verleden.

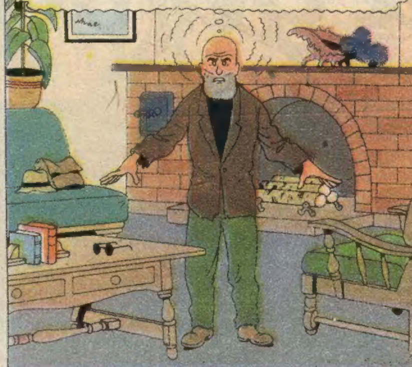
H.

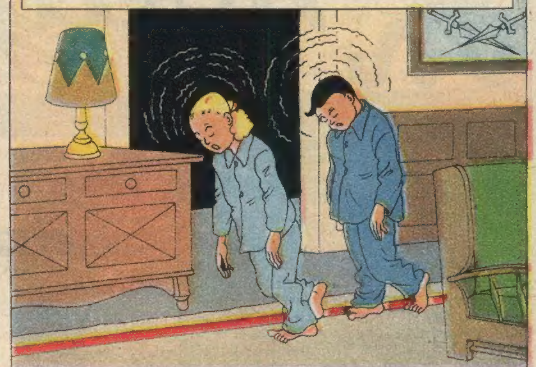
DE TARTAARSE HELM

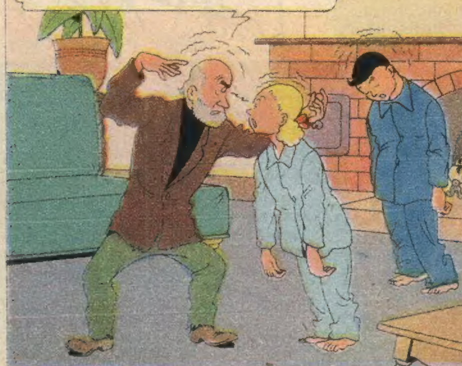
Een geheimzinnige vagebond is het huis van Suske en Wiske binnengedrongen. Het is de man die door onze vrienden geholpen werd.

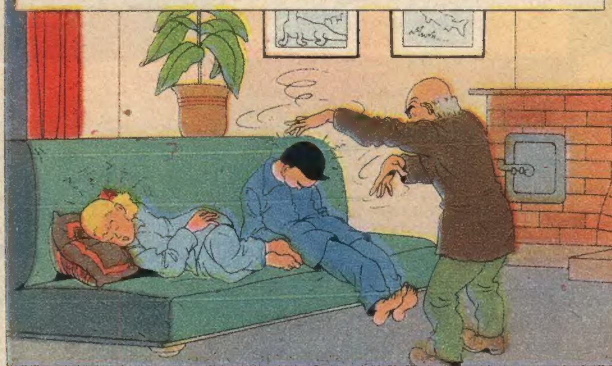
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

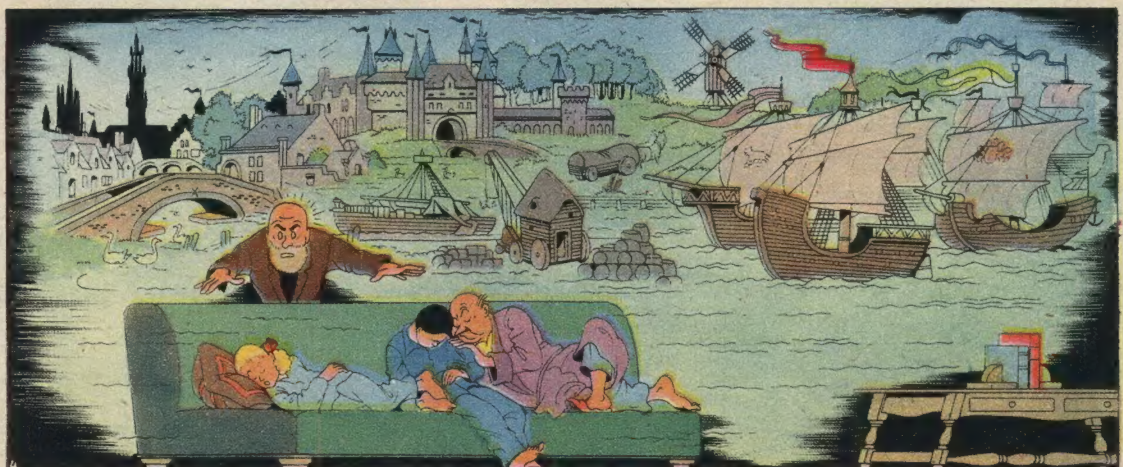

Lambik is evenmin bestand tegen de ogen van de grijsaard en onze drie vrienden worden in een hypnotische slaap gedompeld. Met zijn sterke wil dringt de oude hen een visioen van het 13e eeuwse Brugge op...

(Wordt voortgezet.)

Teksten en tekeningen van J. Martin.

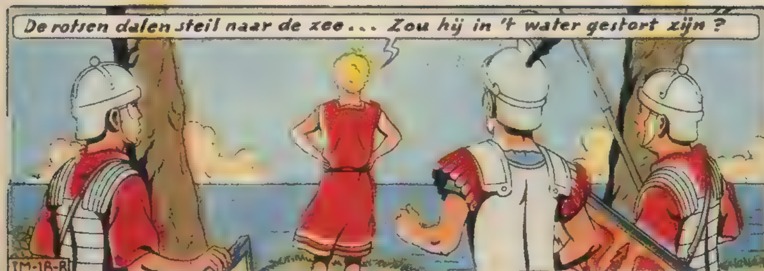

(1) Zie "Alex de Onversaagde, en De Gouden Sfinx".

Wordt voortgezet

De Schimmel van

ER was eens een koning, Helmond Hellebaard van Helberdingen, die regeerde over een klein, maar zeer rijk land. Die koning bezat het schoonste paleis dat ooit een koning bewoond heeft, en achter dat paleis lag een lusthof, zo groot, dat men hem in één dag nauwelijks te voet kon rondgaan. In die tuin sleet de koning veel van zijn tijd. Telkens wanneer het goed weer was kon men hem er aantreffen, en meestal was hij dan gezeten op zijn rilde, sneeuwwitte draver, waarvan de huid blonk als een spiegel, en de manen en de staart als van louter zilver waren. Die draver heette Fulco. Het was een raspaard van hoge adel, en de koning liet het op een bijzondere wijze verzorgen. Alle dagen werd het gekamd, geborsteld en de hoeven gevet; tweemaal daags werd zijn stal gereinigd, zijn drinkwater was altijd helder van de bron en zijn voedsel werd met de meeste keurigheid toegediend. Bovendien droeg Fulco tussen zijn tanden een gouden gebit, en aan ieder van zijn poten een gouden hoefijzer dat na iedere rit door de knechten, als nieuw, moest worden opgeblonken.

— Maar ik begrijp toch niet, zei Fulco eens aan de koning, waarom het precies nodig was mij met gouden hoefijzers te laten beslagen ? En waarom ik een gouden gebit tussen mijn tanden moet dragen ?

— Vergeet je dan dat je het paard van een koning bent, vroeg Helmond Hellebaard, en dat het paard van een koning die weelde niet misstaat ?

— Misschien heb je daar gelijk in, antwoordde Fulco, maar wie zegt er mij dat ik het paard van een koning zal blijven ? Mijn lot zou mij wel eens elders kunnen terechtbrengen, en voor wie eens zo'n weelde gekend heeft moet de armoede dan wel des te zwaarder vallen !

— Waar jij aan denkt ! lachte de koning. Heb je misschien een zwaarmoedige droom gehad ? Of waar haal je anders zo'n overwegingen vandaan ?

— Zijn zij verkeerd ? vroeg Fulco.

— Natuurlijk zijn zij verkeerd, antwoordde de koning, jij behoort aan het hof van de koning en zult er nooit weggaan. Je lot is verzekerd !

Fulco zweeg. Eigenlijk had hij nog wel lust om een wederwoordje te plaatsen, maar de koning was toch veel slimmer dan hij, die slechts een paard was, zo redeneerde Fulco. De koning zou het dus ook wel het beste weten. Hinnikend draafde hij verder. De Lente was pas ingezet, en in heel het park, waar zij het ook doorkruisten, bloeide zij even heerlijk. De bomen stonden vol teder groen, bloemen spikkelden overal, en honderden vogelen floten lustig dooreen. Over dat alles scheen de zon, en aan de hemel was geen wolkje te zien. Alles spoorde aan tot opgewektheid, en de koning die geen zorgen kende, glimlachte gelukkig. Hij voelde zich overmoedig, zelfvoldaan, bijna onkwetsbaar, en wie hem op dat ogenblik moeten zeggen had dat de volgende Lente zijn hoofd zwaar zou terneer hangen, zou hij ongetwijfeld spotziek hebben aangekeken.

Niettemin gebeurde wat er geschreven stond, en het volgend jaar, wanneer de bomen wederom botten, moest koning Helmond Hellebaard ten oorlog trekken.

Van het hoofd tot de voeten geharnast reed hij, gezeten op Fulco, zijn machtig leger vooraf, en in een grote vlakte, diep in het land, ving de bloedige strijd met de vijand aan. Wekenlang flikkerden de zwaarden alvorens de aanvallers het veroverde terrein moesten beginnen prijsgeven, maar dan volgde hun verdere aftocht vlug en hoorde men hier en daar reeds zegekreten weerklinken. Evenwel was dit nog wat vlug, vooral voor Fulco, want in een laatste, grootscheepse aanval die de koning zelf leidde, werd deze plots ten gronde gesmakt nadat het paard over een hindernis was gestruikeld. De krijgers die volgden, rukten onverpoosd verder aan, en vooral daar het reeds donker was geworden, gaven zij zich geen rekenschap van hetgene gebeurd was, en lieten paard en koning aan hun lot over. Wanneer men deze laatste eindelijk met een kwetsuur aan het been opraapte, was Fulco al lang niet meer te zien. Zijn instinct tot zelfbehoud had hem het krijgstoneel doen ontvluchten, en buiten adem had hij een rustige plek te midden van een groot woud bereikt. Zonder zich nog om iets te bekommeren strekte hij zich daar neer, en wachtte er de morgen af.

Reeds vroeg boorde de zon door de takken van de bomen, en toen Fulco zich in het eerste licht bekeek bemerkte hij met enige verstomming hoe vervuild hij er uitzag. Tot ver over de hoeven was hij beslijkt, ook zijn flanken droegen menigvuldige spatten en zijn staart en manen waren erbarmelijk verstrengeld. Het was stellig de eerste maal in zijn leven dat hij er zo gehavend uitzag, en met een zekere angst vroeg hij zich af of hiermede geen ander lot voor hem zou begonnen zijn. Zeer duidelijk herinnerde hij zich weliswaar dat de koning hem gezegd had dat hij nooit het hof zou verlaten, maar in hoeverre bleef dit nog waarschijnlijk ? Reeds beschouwde hij zich als half verloren, en zonder hulp van derden zou hij zijn vroegere bestemming zeker nooit weervinden.

Met een gevoel van lusteloosheid kwam Fulco overeind. Traag stapte hij door het bos. Aan een beek die daar vloeide leste hij zijn dorst. Dan naderde hij een weide, en daar honger hem eveneens kweide bleef hij er wat grazen. De zon steeg steeds hoger, en hij vergat de tijd. Slechts wanneer hij in de verte luide zegekreten hoorde weerklinken keek hij eindelijk eens op, en meteen zag hij een man die op hem toetrad.

— Je bent wel een mooi paard, zei deze, wanneer hij Fulco genaderd was, en ongetwijfeld ben je uit de strijd naar hier overgelopen ?

Fulco knikte eens.

— Dan behoor je ook niemand meer toe, vervolgde de man, en kan ik je gerust meedoen. Bij de slachter krijg ik stellig veel geld voor u.

Fulco rilde. Met grote ogen keek hij de man aan, en even trachtte hij nog te geloven dat deze slechts schertste. Toen hij hem de hand aan zijn teugels zag slaan besefte hij echter onmiddellijk dat zijn woorden gemeend waren geweest, en snokte Fulco weigerig met zijn kop.

— Je vergist u, zegde hij; ik ben geen verloren paard. Misschien zal je mij niet geloven, maar ik behoor aan de koning !

— Aan de koning ! lachte de man. Je wil mij zeker benauwd maken ?

— Toch niet, zei Fulco, en indien je mij weer naar het paleis brengt zal mijn meester u stellig goed belonen !

— Koningen zijn gewoonlijk niet mild met beloningen, antwoordde de man, en als ik je aan een slachter verkoop weet ik zeker dat ik mijn prijs van u krijg ! Overigens zou je mij ook eerst moeten bewijzen dat je werkelijk van de koning bent, want het is al te gemakkelijk zoiets te zeggen !

— Dat kan ik, antwoordde Fulco, maar beloof je mij eerlijk dat je mij dan weer bij de koning zult brengen ?

— Op mijn erewoord, dat beloof ik ! zegde de man, en daarop vroeg Fulco even naar zijn gebit te willen kijken dat uit louter goud was gesmeed.

Gejaagd deed de man wat hem gevraagd werd, maar toen hij de schat tussen de tanden van het paard bemerkte, grijns-

Koning Hellebaard

Verhaal door
STAF WEYTS.
Illustraties van
A. PANIS.

lachte hij geheimzinnig, en trok Fulco dichter tegen zich.

— Je bent een beste paard, fluisterde hij; nu bent je mij nog eens zoveel waard dan daarstraks!

Fulco schrok.

— Zal je mij dan niet naar de koning brengen? vroeg hij angstig.

— Ben je gek? zei de man. Zo'n buit tref ik niet iedere dag aan, en dat de koning stikke. Je gebit houd ik voor mij en je vlees gaat naar de slachter, kom-aan!

Daarop nam de man Fulco bij de teugels en bracht hem, langs stille verlaten wegen, bij een slachter. Geen woord hadden zij intussen nog met elkaar gesproken, en ook terwijl de man met de slachter bedisselde over de prijs die hij voor zijn koopwaar eiste, bleef Fulco zwijgen. Hij was van het koninklijk huis en wilde zich niet meer door een smeking vernederen voor een man die geen eer kon doen aan zijn woord, en trouweloos verwierp wat hij beloofd had. Liever zou hij zijn tong ten bloede bijten, liever sterven ook, tenzij...

Maar opeens werd Fulco in zijn gedachten onderbroken door een schot dat wat verderop klonk, en enkele ogenblikken later, nadat hij de lange gang in die richting was opgestapt, zag hij een koe, badend in haar bloed, ten gronde liggen. Een ijselijk gevoelen bekroop Fulco bij de gedachte dat dit lot weldra ook het zijne zou worden, en bevend op zijn poten nam hij plaats in de boks waarin hij door de slachter werd binnengeleid. Een hele dag stond hij daar met het doodszweet over zijn huid, en eerst bij het invallen van de avond, als het in het gebouw reeds lang stil was geworden, kwam de slachter weer tot bij hem. Teder streelde hij hem over de flanken en over de ranke hals en dan keek hij Fulco in de ogen.

— Eigenlijk is het zonde van je te slachten, fluisterde hij, méér tot zichzelf dan tot Fulco, want zo'n raspaard tref je niet dikwijls aan!

Fulco bekeek de slachter nu op zijn beurt, en streek met zijn kop tegen zijn schouder.

— Als je mij laat leven en terugbrengt waar ik thuishoor, zal je meer verdienen dan door mij te dooden, zegde hij met nadruk.

— Als ik dàt wist zou ik het zeker niet nalaten! antwoordde de slachter verrast, en waar hoor je thuis?

— Bij de koning! zei Fulco, en ik kan je dat bewijzen.

— Bij de koning! En je zou mij dat kunnen bewijzen? Hoe dat? vroeg de slachter verwonderd en vol nieuwsgierigheid.

— Geef je mij je woord dat je een eerlijk man bent? En dat je mij, na het bewijs van mijn adel, niet stiekum zult vermoorden?

— Dat zweer ik je, zei de slachter.

— Goed, zei Fulco, bekijk dan mijn hoefijzers!

Onmiddellijk deed de slachter wat hem gevraagd werd, maar teleurgesteld schudde hij het hoofd.

— Ik zie niets, zei hij, ik bemerk niets ongewoons.

— Wellicht wegens het slijk, antwoordde Fulco; maar als je mijn hoefijzers reinigt zal je bemerken dat zij van goud zijn!

— Van goud! kreet de slachter verbaasd, en zonder talmen sloeg hij daarop de hand aan het werk.

In minder dan geen tijd had hij de vier ijzers opgeblonken en toen bemerkte hij duidelijk dat zij alle vier van louter goud waren.

— Je hebt gelijk, hijgde hij tot Fulco, een paard met zo'n beslag kan alleen van de koning zijn, en morgen vroeg, bij de eerste klaarte, breng ik je terug naar het paleis!

Fulco glimlachte gelukkig en 's anderendaags deed de slachter wat hij beloofd had.

Vroeg in de morgen vertrok hij met Fulco, en tegen het middaguur bereikten zij het paleis. Fulco, die er iedereen kende, wist natuurlijk direkt waar hij zijn moest, en wanneer de koning hem terugzag dacht hij niet meer aan zijn gekwetst been en liep op zijn draver toe.

— Wat ben ik blij u weer te zien, Fulco! juichte hij.

— Dat moet je danken aan deze man, antwoordde Fulco, terwijl hij naar de slachter wees die enigszins bedremmeld naast hem stond. Zonder hem zou ik nu al in de winkel hebben gehangen!

— Vertel mij dan eens wat er gebeurd is! zei de koning en onmiddellijk ging Fulco op dat verzoek in.

Wanneer de koning het verhaal van zijn wedervaren vernomen had, zweeg hij even. In zijn voorhoofd vielen rimpels en hij scheen na te denken. Na een wijl, trad hij dan op de slachter toe en legde hem de hand op de schouder:

— Trouwe man, zei hij, u wil ik belonen. Eerlijkheid heb je gesteld boven het bezit van goud en rijkdom, en wie dat kan verdient voor velen tot voorbeeld te worden gesteld. Van nu af zul je aan het koninklijk hof blijven. Voor heel de duur van je leven zul je de eerste stalknecht van Fulco zijn, en als eretekens mag je vier gouden hoefijzers op je borst dragen!

— Dank je... sire... Dank je..., stotterde de slachter, en van overgroot geluk ging hij bijna aan 't wenen.

De koopman die je Fulco verkocht, vervolgde de koning, zal ik echter onmiddellijk laten opsporen en naar hier overbrengen opdat ik hem, voor zijn slechte daad, even voorbeeldig zou kunnen straffen. Mensen zonder erewoord, waarop je niet kunt betrouwen, en die voor valsheid en lafheid niet terugschrikken, zijn immers maar ondermijners van de samenleving! Aan de hoogste boom van mijn tuin zal ik die koopman laten opknopen en de vogelen zullen zijn hart zonder deugden mogen uit zijn lichaam pikken...

— Sire... smeekte de slachter... maar die koopman is altijd een vriend van mij geweest...

— Ja, zegde Fulco op zijn beurt, en ook voor mij moet hij zo'n zware straf niet ondergaan... Misschien heeft hij ook vrouw en kinderen en...

— Ik begrijp je allebei, onderbrak de koning zijn paard, en ik waardeer je gevoelens... Daarom zal ik er ook rekening mee houden, maar of de straf die ik nu op de koopman zal toepassen voor hem minder zwaar zal zijn, weet ik niet...

Fulco en de slachter keken de koning benieuwd aan en nadat deze weer een ogenblik gewacht had, sprak hij verder:

— Ik zal de koopman dus niet doden, maar zo lang als hij leeft zal hij op zijn borst een plaatje dragen met de woorden: « Ik ben een onbetrouwbaar man » en nooit of nergens zal hij dat mogen afdoen... Zijn jullie het daar allebei mêe eens?

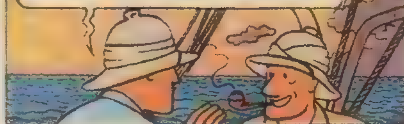
De slachter en Fulco knikten en dus gebeurde het ook aldus. Tot aan zijn dood heeft de koopman het plaatje gedragen, maar nooit heeft hij gedurfd er mee onder de mensen te komen. Hoe zou je zelf zijn?... En hoe denk je dat de wereld er zou uitzien moesten dergelijke plaatjes nog in gebruik zijn?

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau varen naar Nusa-Penida om de gangsters, die ze reeds lang zoeken, bij de kraag te vatten. Ze geloven dat hun reisgezellen een niet al te zuiver geweten hebben...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

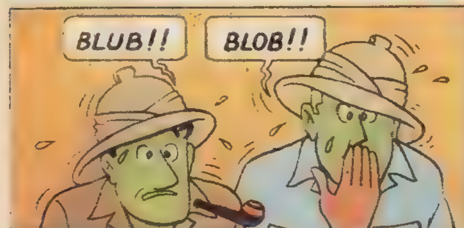

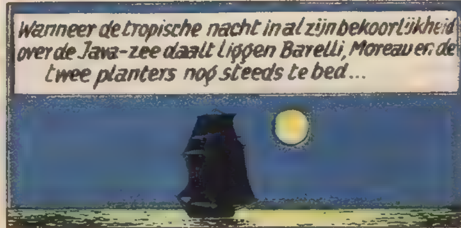

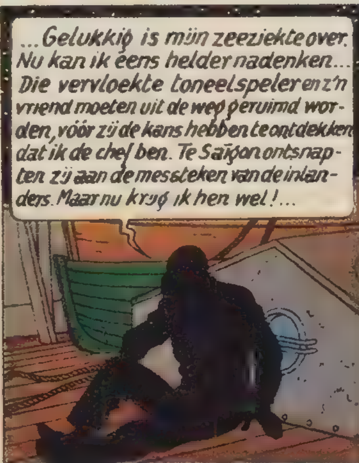

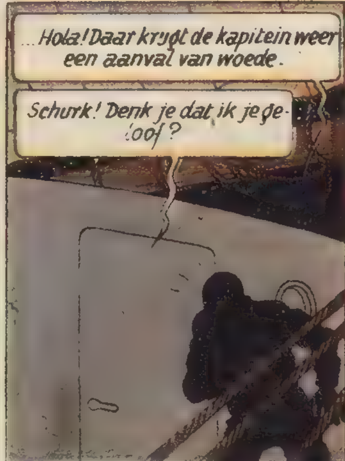

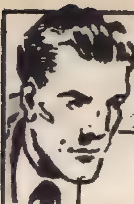

(1) Zie : Signor Barelli

Wordt voortgezet.)

DE RODE RAPIER

Bandieten hebben filmen van het atoomgeweer verborgen in de motor van de Rode Rapier. Ze willen deze filmen tijdens de grote raid van de Dolomieten bemachtigen en lokken Blake in een valstrik. Tinker verschijnt echter op het gepaste moment. Lucas wordt gekwetst...

Sexton Blake helpt Lucas in de auto van Tinker, zet zich dan weer aan het stuur van zijn Rode Rapier en geeft volle gas om de verloren tijd weer in te halen. Als hij voorbij de tribunes komt, slaken Best en Molly een diepe zucht van verlichting...

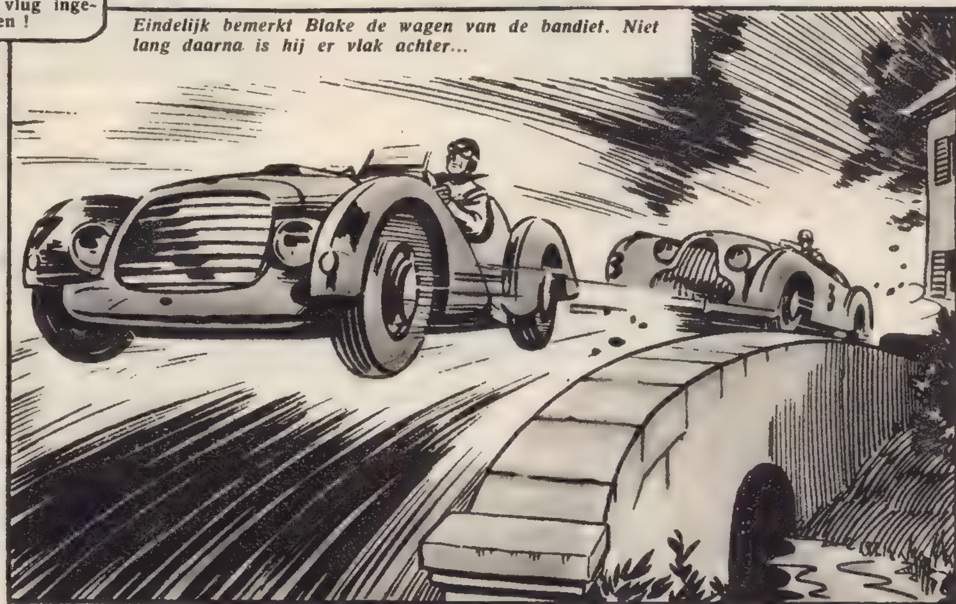
De Rode Rapier rijdt de ene na de andere deelnemer voorbij en de toeschouwers jubelen van geestdrift...

Nog steeds voert Blake de snelheid op en steekt zijn tegenstrevers voorbij...

Eindelijk bemerkt Blake de wagen van de bandiet. Niet lang daarna is hij er vlak achter...

Paul is er van overtuigd dat Blake uitgeschakeld is en heeft zich in het hoofd gezet deze koers te winnen. Hij is een knap piloot en rijdt reeds geruime tijd aan het hoofd. Hij werpt een oogslag in zijn spiegeltje en...

Paul heeft een kleine zijweg opgemerkt en rijdt die in zonder er zich rekenschap van te geven, dat het pad zo slecht is...

(Wordt voortgezet.)

EEN NIEUWE MODE :

De BABY-CARS

(1)

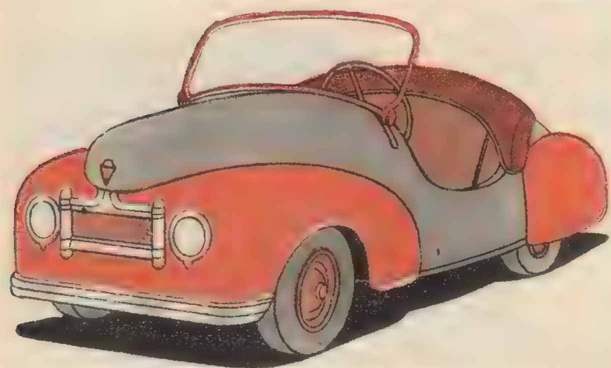
EEN prototype van een baby-car construeren en tentoonstellen is nog niet zo moeilijk, maar het aan de lopende band vervaardigen en verkopen, dat is een andere kwestie ! Indien men niet over de financiële middelen beschikt en geen grote firma met stevige financies kan interesseren voor zijn prototype, zal dit het eerste, enige en laatste van zijn slag blijven.

Intussen is het echter niet verboden over prototypes te redetwisten. Over het algemeen wegen ze niet zwaarder dan 400 kg. Hun motoren van 1,2 tot 3 PK. zijn bijna allemaal gemaakt volgens het model van motomotoren en hebben een inhoud van 125 cm3 tot 500 cm3. De snelheid schommelt tussen 60 en 90 km. per uur. Een baby-car heeft één of twee plaatsen, doch zelden drie.

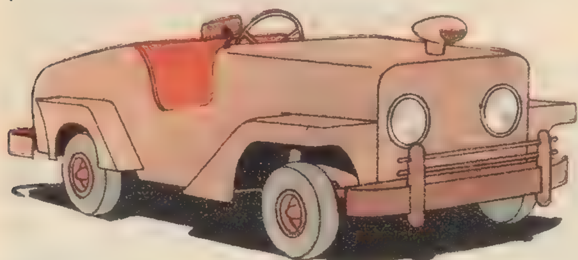
In sommige staat de motor en de transmissie achter in de wagen, anderen hebben én motor én drijfkracht vooraan, doch geen enkele is gebouwd volgens het klassieke type : motor vooraan en transmissie achteraan.

Men vindt baby-cars naar alle smaken, en sommigen zijn mooi van lijn zoals bv. de SVENSKA en de VUTOTAL. Anderen zijn uitgesproken lelijk, zo ondermeer de FULDAMOBILE. Eén baby-car heeft intussen reeds het moeilijkste stadium achter zich en wordt reeds in serie vervaardigd, nl. de ROVIN, een Frans model.

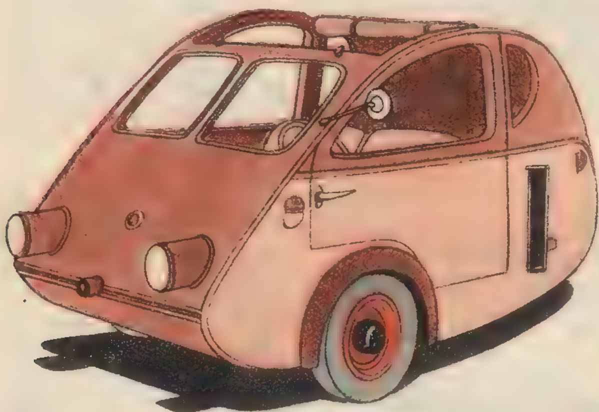
We wensen het veel sukses en hopen dat het daarbij niet blijft !

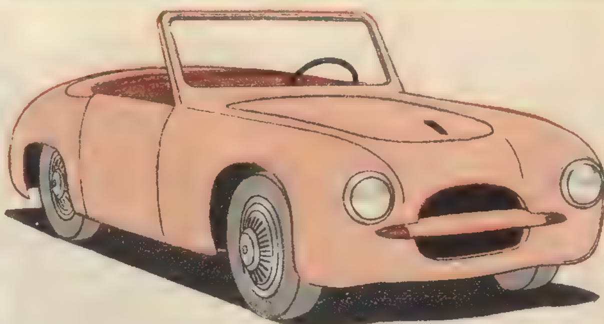
ATLAS (Frankrijk). — Trans. vooraan. - 250 cm3. 4 liter per 100 km. - Max. snelheid : 80 km. per uur.

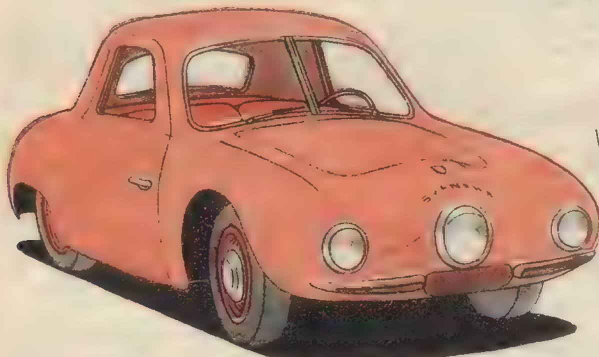
MOULE-CAR SPECIAL (U.S.A.). — Prototype gecon. door een zeventienjarig student ! - Verbruikt 3,5 l. benzine per 100 km. - Max. snelheid : 50 km. per uur.

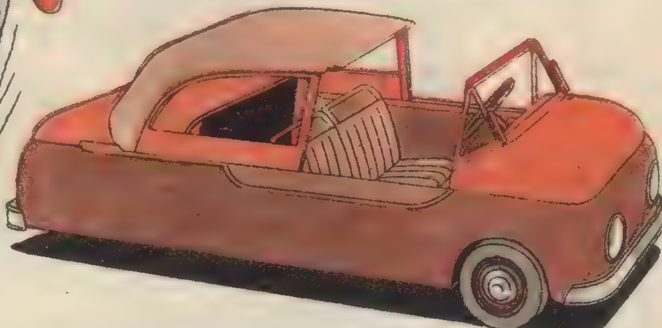
FULDAMOBILE (Duitsland). — Motor achteraan. - 250 cm3. Drie versnellingen, 3 wielen. - Verbruikt 3,5 l. per 100 km. Max. snelheid : 70 km. per uur.

DESHAIS (Frankrijk). — Twee plaatsen. - 200 kg. - 200 cm3. Twee cylinders met lucht. - Trekkracht vooraan. - Kap kan weggeschoven worden.

SVENSKA-CHAMPION (Zweden). — Prachtig type waarover we reeds spraken. - 2 cyl. - 2 tijden. - Cylinderinhoud : 350 cm3. - 17 PK. op de remmen en een max. snelheid van 95 km. per uur (zoveel als de 4 PK. Renault).

P.I.O. (Duitsland). — Motor achteraan met een cylinderinhoud van 400 cm3, drie wielen. - Gewicht : 300 kg. - Max. snelheid : 80 km. per uur. - Verschuifbaar dak.

MONSIEUR VINCENT

De Minerva wordt buitgemaakt door Algerijnse kapers. Vincent wordt gewond en gevankelijk naar Tunis gevoerd om er als slaaf verkocht te worden...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

De man, die zijn ogen op Vincent had laten vallen, droeg Arabische klederen, maar was zeker geen woestijnzoon. Men kon aan zijn gezicht en houding zien, dat hij een Fransman moest zijn...

Bij Allah, je kijkt me zo verbaasd aan? Ja, ja, ik ben een Fransman, afkomstig van Nice! Bevalt je dat niet?

Dus ben je een afvallige?

Zoals je zegt! Ik werd gevangen genomen, zoals jij, maar had geen lust m'n dagen als een ellendige slaaf te verslijten. Ik bekeerde me tot de Islam en werd pachter van de Sultan... en ik koop je!

De man die God verloochent is een ongelukkige!

Zwijg! Vergeet niet dat ik je meester ben!...

Toen begon voor Vincent een leven vol ontberingen en lijden. Hij kon het verdragen, dank zij z'n rotsvast geloof en vertrouwen in God. Hij deed al het werk dat hem opgedragen was en op z'n krachtig gezicht weerspiegelde goedheid en zielerust...

De Franse pachter gaf steeds het zwaarste labeur aan Vincent, omdat hij hem niet uitstaan kon. Op zekere dag...

Vincent, weet je wat ik denk? Wel, hoe meer werk ik je geef, des te groter plezier jij schijnt te hebben!

Onder het werk dat je geeft, zul je me niet neervellen! Ik denk aan God en aan de mogelijkheid die hij me schonk het kruis van zijn zoon te helpen torsen...

Van die dag was de Fransman zachter gestemd en op een avond liet hij de slaaf roepen en sprak heel lang met hem. Hij weende van berouw en hij had zijn geloof teruggevonden, dank zij het schone voorbeeld van Vincent...

Toen ontwierpen ze beiden een plan! Samen zouden ze naar Frankrijk terugkeren. In een donkere nacht slopen ze naar de haven van Tunis, sprongen in een vissersschuit en zeilden weg...

Vier dagen later landden ze uitgeput, door honger en dorst gekweld, maar wenend van vreugde op de Franse kust...

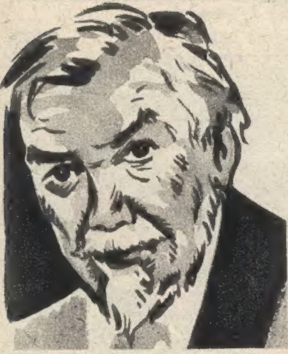
De berouwvolle zondaar wilde naar de paus gaan om vergiffenis te bekomen en terug opgenomen te worden in de Kerk. Zo goed en zo kwaad het ging, stapten beide gezellen naar Avignon, waar een pauselijke legatie was...

De prelaat die heel het verhaal van Vincent aanhoorde, was opgetogen over zoveel moed en vertrouwen en hij zond Vincent naar Rome om er zijn studies te kunnen verder zetten. Het is daar, dat we hem enige maanden later aantreffen. Hij is blij, omdat hij God een nieuwe dienaar heeft kunnen brengen, nl. zijn oude meester van Tunis.

Op zekere dag gelast de paus de jonge priester met een geheime opdracht. Hij moet een boodschap overbrengen aan koning Hendrik IV. Vincent kent de tekst van de boodschap niet, hij weet alleen dat hij zijn opdracht tot een goed einde moet brengen, ondanks de vele gevaren...

(Wordt voortgezet.)

-Frederik van Eeden-

De naam van deze schrijver roept ons dadelijk het beeld van de Kleine Johannes voor de geest. De Kleine Johannes, het sprookje dat reeds lang een klassiek boek is geworden waaraan jonge, zowel als volwassen lezers, over heel de wereld uren innig genot beleefden en nog beleven. Een Duits geleerde getuigde : « Om dit werk alleen is het de moeite waard de taal te leren waarin het geschreven werd. » In een Canadese boekengids van 1907 lezen we : « De Kleine Johannes is een boek zo betoverend als een werk van Edgar Allan Poe, het is zo fantastisch als Hoffmann's vertellingen, zo schoon als Ruskin, zo belangwekkend als Tolstoi en zo diepzinnig als Shakespeare ». Niemand minder dan Stefan Zweig, Upton Sinclair en de grote Hindoese dichter Rabindranath Tagore brachten Frederik van Eeden openlijk hulde.

Al deze vreemde namen zullen jullie nog niet veel zeggen, maar het maakt jullie toch duidelijk dat Frederik van Eeden ver buiten de grenzen bekend is. Zijn Kleine Johannes werd vertaald in 't Frans, Engels, Duits, Zweeds, Deens, Russisch, Tsjechisch, Italiaans en Esperanto. Frederik van Eeden was een van de grootste Nederlandse schrijvers en een van de weinigen wier werk ook buitenlanders iets te zeggen heeft. Hij was meer dan een goed schrijver en een dichter van mooie verzen, hij was een denker, een rusteloze zoeker naar de waarheid en het schone. Hij wou een schonere en betere menheid helpen vormen !

Frederik van Eeden werd geboren te Haarlem, op 3 April 1860. Hij groeide op in een huis vol zon en bloemen, dicht bij de duinen en de zee. Zijn vader was een natuurminnaar en het was door hem dat Frederik bloemen, planten, bomen en dieren leerde kennen. In 1878 trok Frederik naar de Hogeschool van Amsterdam. Hij studeerde er in de geneeskunde, en stond daarna een tijdlang aan het hoofd van een kliniek in Amsterdam. Later vestigde hij zich te Bussum, bekeerde zich in 1922 tot het katholicisme en overleed in 1932.

Dit is het leven van de schrijver in 't kort, maar keren we terug naar z'n studentenjaren. Hij had zijn duinen en de zee moeten verlaten en woonde in een nauwe, sombere straat waarin dag en nacht de vunzige walmen van een kaarsenfabriek en een brouwerij hingen. Voor van Eeden is Amsterdam een grote, lelijke stad waarin hij zich als een gevangene voelt. En dan zijn er ook nog de zieken en de operatietafels. De jonge student hunkert naar de frisse buitenlucht en de natuur en uit dit verlangen ontstaat zijn boek De Kleine Johannes.

Johannes is een kleine, dichterlijke jongen die opgroeit dicht bij de duinen en de zee. Aan het Dampad, te Noordwijk, groeide er een winde, Frederik van Eeden zag die winde en uit deze winde werd zijn Windekind geboren.

« 'k Zag Windekind voor 't eerst op de rand van een boot zitten op de grote vijver van Noordwijk. Windekind leefde voor mij eer ik hem beschreef. En dat beschrijven was eigenlijk een schennis. Nu ben ik zestig jaar en nog voel ik het alsof ik nooit over hem had mogen spreken. »

Dit zijn de woorden van de schrijver toen hij sprak over het ontstaan van zijn werk. De Kleine Johannes is geen gewoon sprookje waarin veel over elfen en bloemen wordt gesproken. Ieder personage heeft een symbolische betekenis. Daar is vooreerst Johannes : de kleine jongen die zich vreemd voelt tussen de nuchtere volwassenen. Windekind, een blonde elf, is de poëzie, de verbeeldingskracht en het gevoel. De kabouter Wistik symboliseert de dorst naar kennis, het verlangen de mysteries te doorgronden. Robinetta is het gewone mensenkind en haar vader de volwassen mens, die de dichterlijke gevoelens van Johannes niet begrijpt en er mee spot. Er is Pluizer, de gevoelloze materialist en er is Dr. Cijfer, de man die nog alleen leeft voor de dorre wetenschap zonder geloof. Dan is er nog de Ongenoemde die de grote liefde tot de menheid verpersoonlijkt.

Hier volgt dan een brokstuk uit De Kleine Johannes. Met Windekind is Johannes te gast op een liefdadigheidsfeest in een konijnenpijp...

H.

Er waren veel gasten. Johannes voelde zich maar half thuis in de vreemde menigte en drong dicht tegen Windekind aan. Hij zag er vreemde dingen. Een mol sprak druk met een veldmuis over de fraaie verlichting en de decoratie. In een hoekje zaten twee dikke padden hoofdschuddend tegen elkaar te jammeren over het aanhoudend droge weer. Een kikvors poogde gearmd met een hagedis een wandeling door de zaal te maken — wat hem slecht afging, daar hij verlegen en gejaagd was en telkens te ver sprong, waarbij hij soms de wandversiering danig in wanorde bracht.

Op de troon zat Oberon, de elfenkoning, omringd door een klein gevolg elfen, die enigszins minachtend op de omgeving neerzagen. De koning zelf was naar vorstenwijze allerminzaamst en onderhield zich vriendelijk met verschillende gasten. Hij kwam van een reis uit het Oosten — en had een vreemd gewaad van schitterend gekleurde bloembladen aan. Zulke bloemen groeien hier niet, dacht Johannes. Op het hoofd droeg hij een donkerblauw bloemkelkje, dat nog een frisse geur verspreidde, als was het zo even geplukt. In de hand hield hij de meeldraad van een lotosbloem als koningsstaf.

Alle aanwezigen waren vol stillen lof over zijn goedheid. Hij had het maanlicht in de duinen geroemd en gezegd, dat de glimwormen hier bijna even schoon waren als de Oosterse vuurvliegen. Ook had hij met genoegen naar de wandversiering gekeken en een mol had zelfs opgemerkt, dat hij goedkeurend met het hoofd had geknikt.

« Ga mede », zei Windekind tot Johannes, « ik zal u voorstellen ». En zij drongen tot aan 's konings zitplaats door.

Oberon spreidde de armen vol vreugde uit, toen hij Windekind herkende en kuste hem. — Dit gaf een gefluister onder de gasten en afgunstige blikken van het elfengevolg. De twee dikke padden in de hoek mompelden samen iets van « vleiers » en « kruipers » en « niet lang duren »; toen knikten ze elkaar veelbetekenend toe.

Windekind sprak lang in een vreemde taal tot Oberon en wenkte toen Johannes om dichterbij te komen.

« Geef mij de hand, Johannes ! », zei de koning. « Windekind's vrienden zijn de mijne. Waar ik kan, zal ik u bijstaan. Ik zal u een teken van ons verbond geven. »

Oberon maakte van zijn halsketen een klein gouden sleuteltje los en gaf dat aan Johannes, die het vol eerbied aannam en vast in zijn hand sloot.

« Dat sleuteltje kan uw geluk zijn », ging de koning voort. « Het past op een gouden kastje dat kostbare schatten bevat. Maar wie dat heeft, kan ik u niet zeggen. Gij moet maar ijverig zoeken. Als gij goede vrienden met mij en Windekind blijft en standvastig en trouw zijt, zal het u wel gelukken. » De elfenkoning knikte daarbij hartelijk met het schone hoofdje, en overgelukkig dankte Johannes hem.

Daar begonnen drie kikkers, op ene kleine verhevenheid van vochtig mos gezeten, de inleiding tot een langzame wals te zingen en er vormden zich paartjes. De niet dansenden werden door een groen hagedisje, dat als ceremoniemeester werkzaam was en schutterig heen en weer vloog, naar de kanten gedrongen — tot grote ergernis van de twee padden, die klaagden, dat zij niets konden zien — en daarna begon de dans.

Dat was eerst grappig. Ieder danste op zijn eigen manier en verbeeldde zich natuurlijk, dat hij het veel beter deed dan de anderen. De muizen en kikvorsen sprongen hoog op hun achterste poten, een oude rat draaide zo woest, dat alle dansers voor hem op zij weken, en, ook een vette boomslak waagde een toertje met een mol, maar gaf het spoedig op, onder voorwendsel, dat ze er een steek van in de zij kreeg — de ware reden was, dat ze het niet best kon.

Het ging echter zeer ernstig en plechtig toe. Men maakte er een gewetenszaak van, en gluurde angstig naar de koning om een teken van goedkeuring op zijn gelaat te zien. Maar de koning was bang om ontevredenen te maken en keek zeer strak. Zijn gevolg rekende het beneden hun danskunst mede te doen.

Johannes had zich bij dien ernst lang goed gehouden. Doch toen hij een klein padje zag rondzwieren met een lange hagedis, die het ongelukkig padje soms hoog boven de grond tilde en een halven cirkel in de lucht liet beschrijven, barstte zijn vrolijkheid in een schaterlachen uit.

Dat gaf opschudding. De muziek zeeg. De koning keek verstoord om. De ceremoniemeester vloog in volle vaart op de lacher toe en verzocht hem dringend zich wat gepaster te gedragen.

« Dansen is een ernstige taak », zeide hij, « en volstrekt geen bezigheid om uit te lachen. Het is hier een deftig gezelschap, waar men niet zo maar voor de grap danst. Ieder deed zijn best en niemand verlangde uitgelachen te worden. Dat is een grofheid. Men is hier bovendien op een treurfeest, om droevige redenen. Men moet zich hier fatsoenlijk gedragen en niet handelen, alsof men bij mensen was ! »

Daar verschrikte Johannes van. Overal zag hij vijandige blikken. Zijn vertrouwelijkheid met de koning had hem vele vijanden bezorgd. Windekind trok hem ter zijde :

« Het is maar beter, dat wij weggaan, Johannes ! » fluisterde hij, « gij hebt het weer verkorven. Ja ! ja ! dat komt er van, als men bij mensen is opgevoed. »

Uit de vier windstreken

DE « BIG BEN »

IN de radio hebben we reeds de klank van de Big Ben van de Londense Westminster gehoord en, al is deze klok niet de grootste, toch is zij het symbool van het Verenigd Koninkrijk. De eerste klok van de toren heette St. Stephen, maar in 1856 kwam de naam in het Parlement ter sprake. Te midden van het debat riep een van de parlementsleden : « Waarom heten we die klok niet Big Ben ? » Dit verwekte grote hilariteit, want de man die dit geroepen had, was Sir Benjamin Hall, een grote, zwaarlijvige Brit die in de wandeling « Big Ben » (Grote Ben) werd genoemd. Het moet zijn, dat de Britse afgevaardigden de naam niet slecht vonden, want van die dag heet de klok Big Ben en is haar naam over heel de wereld gegaan. Het uurwerk van de Westminstertoren wordt opgewonden met electrische motors. Iedere wijzerplaat (er zijn er vier, één op iedere zijde van de toren) heeft een diameter van 22 1/2 voet, iedere urenwijzer meet 9 voet en iedere minutenwijzer veertien. Ieder van deze minutenwijzers gaat per minuut één voet vooruit en legt in één jaar de afstand van 100 mijlen af.

MERRY OLD ENGLAND

VERMITS het Festival van Groot-Brittannië toch de aandacht gaande maakt, volgen hier enkele wetenswaardigheden over Engeland :

Wanneer een Lagerhuislid zich tijdens een stemming tot de speaker wil wenden, mag hij niet zoals bij andere gelegenheden opstaan uit zijn zetel. Hij moet blijven zitten en zich tooien met een hoed. Nu is het gebeurd, dat de enige hoed, die niet in de kleerkamer was gebleven, een met bloemen gesmukt dameshoedje was. Wel, dit hoedje verhuisde van het ene herenhoofd naar het andere en er was zelfs niemand die lachte. De dame, eigenaarster van het bloemenhoedje, vond het toch een beetje kras en zij kocht voor de speaker een klakhoed. Het is deze die je nu in het Engelse Lagerhuis, tijdens een stemming, van de ene kant van de zaal naar de andere ziet zwieren.

DE RECHTER DE RUIKER EN DE REGENSCHERMEN

MOEST je ooit een rechtszitting bijwonen in Old Bailey, zul je de rechter in al zijn macht en majesteit zien binnen schrijden met een ruiker bloemen in de hand. Waarom ? Eeuwen geleden liet de riolering onder de Old Bailey veel te wensen over en hing er een afschuwelijke lucht. « Niet goed », zei de Engelsman, « kwalijke geuren moet men verdrijven », en voortaan kreeg de rechter iedere morgen een welriekende bos bloemen. Met die riolering is het reeds lang in orde, maar de rechter krijgt nog steeds zijn bloemen !

★

In Londen alléén worden er per jaar niet minder dan veertig duizend regenschermen afgegeven in de kantoren voor gevonden voorwerpen !

SLANGEN LUSTEN GEEN MELK !

VOLGENS vele jagers en vertellers zijn slangen te verleiden en te paaien met een schoteltje melk. Al wie dit beweert, heeft nog nooit de levenswijze van een slang gadegeslagen, want ze drinkt uitsluitend water en raakt het schoteltje melk niet aan.

VLEDERMUIZEN ZIJN TREKVOGELS

IN Frankrijk en ook in onze streken leven vledermuizen die bij de trekvogels mogen gerekend worden. In Frankrijk werden een groot aantal van deze vledermuizen geringd tijdens de Zomer en de volgende Winter vond men ze weer in Japan. De natuurkundigen weten totnogtoe niet hoe ze dit verbazend verschijnel moeten uitleggen en weten ook nog niet waarom de vledermuis van het Westen naar het Oosten trekt, dus helemaal anders dan gewone trekvogels.

ECHTE VEELVRATEN !

EEn koolmezenfamilie eet per dag drie duizend rupsen, m.a.w. : iedere koolmees verbruikt per dag haar eigen gewicht aan voedsel. Stellen jullie zich even voor, dat de mens hetzelfde zou doen !

HET LANGSTE GEDICHT TER WERELD

NEEN, wij willen niet beweren dat BRABANTSE YEESTEN het allerlangste gedicht ter wereld is, maar het is er in ieder geval een dat kan tellen. Het gedicht telt niet minder dan 18.168 verzen, allemaal om de schoonheid van Brabant te bezingen. De dichter was Jan van Boendale of Jan de Clerc, een Vlaams dichter uit de XIVe eeuw, stadssecretaris van Antwerpen en vertegenwoordiger van de « clercken » of geleerden.

VERBLIJF IN ZWITSERLAND

De dienst « Verblijf in Zwitserland » v.z.w. aangesloten bij de « Open Lucht » Federatie van Caritas Catholica richt ook dit jaar gezondheidsverblijven in **Zwitserland** in, bestemd voor verzwakte, pretuberculeuze en aan asthma lijdende kinderen. Het e.k. vertrek heeft plaats op **15 Juni.**

De kinderen worden door de zorgen van de Dienst ondergebracht in Kindertehuizen, waar ze verzorgd worden door Belgisch personeel en onder geneeskundig toezicht staan.

Voor alle nadere inlichtingen zich wenden tot het Sekretariaat van de Dienst, **Handelsstraat, 107, te Brussel. Telefoon : 12.56.24.**

HET LAND VAN DE VULKANEN

AL de Japanse eilanden samen tellen niet minder dan tweehonderd vulkanen. Achttien hiervan roken voortdurend en vijftig andere worden als ongevaarlijk beschouwd. De hoogste krater is de Fusi-Yama, die zich 3.743 meters boven de zeespiegel verheft.

HET FRANSE BOEK

FRANKRIJK voerde in 1950 in het totaal 6.074.400 kg. boeken uit. De Belgisch-Luxemburgse Unie kocht hiervan 1.684.300 kg., Zwitserland 543.600 kg. Algerië 534.400, Groot-Brittannië 483.900, Canada 403.200 en de Verenigde Satten 302.800 kg.

Victoria presenteert CHOKO Het Nikkertje

(Wordt voortgezet.)

De volgende dag na de siësta...

Je moest tussen het personeel eens een klein onderzoek instellen en uitvissen wie hier de Bezendjas helpt.

Dat komt in orde, Sahib!

Ik wandel naar de mastaba. Misschien vind ik er die cheik terug want de geschiedenis met de slang en de talisman intrigeert me geweldig!

Dat Allah je helpe, Sahib, en tot spoedig!

Als Mortimer aan de werken komt, ziet hij dat al de werklui haastig weglopen!

Wel, wat is er daar gaande?

De professor gaat de werklui tegemoet en herkent de raïs...

Er is toch zeker geen ongeluk gebeurd, raïs?

Ya Salam! Effendi, er is nog veel meer gebeurd! De geest van de mastaba is heel, heel boos! Niemand wil nog werken aan dat vervloekte graf... niemand!

Wat wil je zeggen? Verklaar je nader...

Er gebeurden daar vreselijke dingen, Effendi. Wij hoorden onder de grond geheimzinnige stemmen en geluiden en op de muren stonden vuurtekens!

Ja, Effendi, de cheik heeft het wel gezegd, dat de geest zich zou wreken! Maar, de moedir wou naar ons niet luisteren!

Over welke cheik spreek je?

...Over cheik Abdel Razek, Effendi! Hij verdedigde mij tegenover wezil Sharkey en toen was deze zo kwaad dat hij hem wou slaan. Toen bent u gekomen Effendi!

God! En wat zegt de wezil van dat alles?

O! Hij was razend en is toen vertrokken om de cheik van Nazzlet el Samman te vinden...

Verduiveld! Met een bandiet als Sharkey mag men zich aan het ergste verwachten! Hoe kan ik vlug het dorp bereiken?

Abbas kan u begeleiden, Effendi!

Uitstekend! Maar kom, we hebben geen tijd te verliezen!

Abbas leidt Mortimer langs een weg die de hoogvlakte snijdt. Ze zijn heel vlug in Nazzlet el Samman...

Het duurt niet lang of ze ontmoeten een groep dorpelingen die vreselijk opgewonden schijnen...

Dat is het huis van de cheik, Effendi, maar...

Mortimer heeft dadelijk gezien wat al die herrie betekent. Uit het huis van de cheik klinken woedende kreten en bedreigingen...

Als ik maar op tijd kom..

(Wordt voortgezet.)